

Arrest

nr. 79 167 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 2010 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

1.2. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 25 november 2011 een beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid of specifieke humanitaire situaties waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2006 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse en Franse taallessen heeft gevolgd, sociale, affectieve en economische banden heeft in België, stipt zijn afspraken nakomt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 19.10.2006 een eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.01.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 22.01.2007. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld op 16.02.2007 bij de Raad van State werd verworpen op 28.09.2010 (RvS, arrestnr. 207.690). Betrokkene vroeg een tweede keer op 08.11.2010 asiel in België aan, dewelke werd afgesloten op 08.12.2010 met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft nog steeds illegaal in België.

De duur van de procedures- namelijk iets meer dan 3 maanden voor de eerste en 1 maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de aldaar gekende problemen doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het argument dat een verwijdering in strijd zou zijn met het Internationaal Kinderrechten-verdrag en het EVRM, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Bovendien kan gesteld worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit gaat ook op voor het argument als zou een verwijdering een menselijk drama impliceren en hij dit mentaal niet te boven zou komen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt: *"De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt: (...). Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen. De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad. De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag. In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen omstandigheid of specifieke humanitaire situaties zouden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij dient echter te worden benadrukt dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden. De argumentatie in de bestreden beslissing dat "betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een*

negatieve beslissing het land diende te verlaten", is dan ook een argumentatie die hiermee indruist. Ook is het zo dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19.07.2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Ook de redenering van verweerder in de bestreden beslissing dat "de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980, doch niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend", druist dan ook in tegen de eigen instructies en richtlijnen van verweerder. Voormelde "motiveringen" zijn totaal in strijd met de stukken die verzoeker voorlegt en met de instructies dd. 19.07.2009. De bestreden beslissing is duidelijk genomen zonder grondig onderzoek van het dossier. De elementen die door verzoeker in zijn aanvraag ogv artikel 9bis werden aangehaald en die hier integraal voor hernomen dienen te worden beschouwd, zijn duidelijk wel degelijk specifieke humanitaire situaties die zowel tot de ontvankelijkheid als tot de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker dienen te leiden. De voorwaarden zoals gesteld in de instructies dd. 19.07.2009 zijn immers geenszins limitatief en er wordt voldoende ruimte gelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek "andere prangende humanitaire situaties". Uit de eigen motivering van verzoeker blijkt echter duidelijk dat verweerder de aangehaalde humanitaire elementen zelfs niet eens heeft onderzocht nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat deze elementen wel het onderzoek kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. doch niet voor huidige aanvraag. De bestreden beslissing werd derhalve genomen met miskennis van elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij een vereiste gaat stellen die nergens is vastgelegd. Noch de instructies van 19.07.2009 noch enige andere wetsebepaling stelt als voorwaarde dat er sprake moet zijn van een overmachtssituatie of dat er andere stringenter vereisten zouden gelden dan de humanitaire situaties voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dan voor de gegrondheid. Verwerende partij gaat minstens impliciet in de bestreden beslissing dan ook een voorwaarde stellen die op geen enkele rechtsgrond gebaseerd is. De afwijzing van de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis is dan ook gebaseerd op redenen die in strijd zijn met de instructie dd. 19.07.2009. Verwerende partij gaat aan de instructie dd. 19.07.2009 eigen bijkomende voorwaarden toevoegen die niet voorzien zijn. Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid. Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding. Minstens druist de bestreden beslissing tevens om deze reden in tegen elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009. De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie, alsook op machtsoverschrijding."

2.2. Verzoeker betoogt vooreerst geen gelegenheid te hebben gehad om zijn zaak te verdedigen. Er zou geen rekening zijn gehouden met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

2.3. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de schending van de rechten van verdediging. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker heeft zelf een aanvraag ingediend en had daarbij uiteraard de mogelijkheid om alle elementen die hij wenste naar voor te brengen in zijn aanvraag op te nemen. Het komt aan verzoeker toe om bij zijn aanvraag aan te tonen dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen dat hij met zijn aanvraag beoogt.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert niet dat verzoeker voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing dient te worden gehoord. De hoorplicht is in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag

nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.

2.6. In casu had verzoeker de mogelijkheid om alle nuttige inlichtingen bij zijn aanvraag te voegen. Van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan niet worden verwacht dat hij verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing contacteert teneinde hem de mogelijkheid te geven om alsnog bijkomende elementen voor te leggen.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat een bestuur slechts een beslissing mag nemen nadat het aan een vreemdeling die verzocht om tot een verblijf gemachtigd te worden kenbaar heeft gemaakt dat een weigeringsbeslissing overwogen wordt en hem de kans gegeven werd nieuwe overtuigingsstukken te laten opstellen en neerleggen. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te vragen naar bijkomende inlichtingen.

2.8. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft een grondig onderzoek gevoerd naar de door verzoeker aangebrachte elementen. Verzoeker toont niet aan als zou de gemachtigde geen rekening hebben gehouden met bepaalde door hem in zijn aanvraag opgeworpen elementen.

2.9. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid evenwel vastgesteld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoont die verantwoorden waarom verzoeker zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure. Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan dan ook niet worden verweten geen onderzoek te hebben gevoerd naar de grond van de zaak, nu de aanvraag van verzoeker kennelijk onontvankelijk is.

2.10. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij beweert dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie, zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

2.11. De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich beroept is met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

2.12. Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Gezien de instructie niet werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan verzoeker niet rechtsgeldig voorhouden dat het volstaat te voldoen aan de inhoudelijke criteria van de instructie opdat de buitengewone omstandigheden aangetoond zouden zijn.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

2.13. Dat verzoeker buitengewone omstandigheden dient aan te tonen, is aldus wel degelijk vastgesteld bij wet.

2.14. Uit artikel 9 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe

te passen uitzondering. Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van ophoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België.

2.15. In casu besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken, niet op kennelijk onredelijke wijze om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

2.16. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.17. De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is. Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing steunt op draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk schragen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC